

Arrest

nr. 218 678 van 22 maart 2019
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten A. LAHLALI & S. ZAMAN
Kortrijksesteenweg 731
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 november 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 oktober 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 november 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. ZAMAN, die loco advocaat A. LAHLALI verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat J. TASSENOY, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 18 april 2018 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, dit in functie van haar Spaanse feitelijke partner.

1.2. Op 17 oktober 2018 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.04.2018 werd ingediend door:

Naam: A. (..)

Voornaam: F. (..)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 05.06.1983

Geboorteplaats: Al Hoceima

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (..)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 18.04.2018 gezinshereniging aan met haar aangehaalde feitelijke partner, zijnde A. A. C. (..), van Spaanse nationaliteit, met rijksregisternummer xxxxxxxxxx, op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 47/3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie’.

Volgende bewijsstukken werden voorgelegd ter staving van de aangehaalde duurzame relatie:

- ongedateerde foto’s

- diverse documenten waaruit blijkt dat betrokkene zwanger is; de vermoedelijke bevallingsdatum was 26.09.2018 (uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet of betrokkene inmiddels bevallen is). Betrokkene heeft stappen ondernomen om dit kindje te erkennen (aanvraag tot erkenning van het ongeboren kind dd. 18.07.2018), doch uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat er een akte van erkenning werd opgesteld.

Op basis van de voorgelegde stukken is de voorgehouden affectieve duurzame relatie tussen betrokkenen onvoldoende bewezen. Indien betrokkene, zoals zij voorhoudt, werkelijk een duurzame feitelijke relatie heeft met de referentiepersoon, kan van haar redelijkerwijze worden aangenomen dat zij meer en meer overtuigende stukken kan voorleggen.

Voor zover dient aanvaard te worden dat het kind van betrokkene een gemeenschappelijk kind betreft, dient opgemerkt te worden dat louter een gemeenschappelijk kind niet kan aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzaam karakter van de aangehaalde feitelijke relatie.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat deze onvoldoende zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs van het duurzaam karakter van de aangehaalde relatie.

Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het Al dient te worden ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“II.1. Eerste middel

Schending van artikel 47/1 van de wet van 15 december 1980, in samenhang gelezen met:

- De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Motivering Bestuurshandelingen)*
- Artikel 62, § 2 van de wet van 15 december 1980*
- De materiële motiveringsplicht*
- Artikel 47/3, § 1 van de wet van 15 december 1980*
- Het redelijkheidsbeginsel*

Artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dient te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Ook artikel 62 van de Vreemdelingenwet stipuleert: "De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Een administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. De motivering is slechts afdoende wanneer ze duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

In casu is de bestreden beslissing zoals aan verzoekster kennisgegeven op 18 oktober 2018 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. De juiste en volledige werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken.

De motivering van de bestreden beslissing luidt:

"Op basis van de voorgelegde stukken is de voorgehouden affectieve duurzame relatie tussen betrokkenen onvoldoende bewezen. Indien betrokkene, zoals zij voorhoudt, werkelijk een duurzame feitelijke relatie heeft met de referentiepersoon, kan van haar redelijkerwijze worden aangenomen dat zij meer en meer overtuigende stukken kan voorleggen.

Voor zover dient aanvaard te worden dat het kind van betrokkene een gemeenschappelijk kind betreft, dient opgemerkt te worden dat louter een gemeenschappelijk kind niet kan aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzaam karakter van de aangehaalde feitelijke relatie.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat deze onvoldoende zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs van het duurzaam karakter van de aangehaalde relatie."

Dat de bestreden beslissing hiermee de motiveringsplicht schendt gezien ze allerm minst afdoende werd gemotiveerd. De bestreden beslissing is niet gestoeld op de juiste en volledige feitelijke gegevens, werd niet genomen met kennis van alle relevante gegevens.

Waar de verwerende partij aanvoert dat het duurzaam karakter van de affectieve relatie tussen verzoekster en dhr. A. (..) onvoldoende wordt bewezen, verwijst verzoekster naar de voorgelegde stukken:

- verzoekster en dhr. A. (..) wonen reeds geruime tijd samen te 2140 Antwerpen, (..) (stuk 2);
- verzoekster en dhr. A. (..) hebben een relatie sedert mei 2016 (stuk 10);
- verzoekster en dhr. A. (..) hebben zich verloofd in 2016 (stuk 8);
- verzoekster en dhr. A. (..) huwden naar Marokkaans gebruik op 22 december 2017 (stuk 3);
- verzoekster en dhr. A. (..) werden op 2 oktober 2018 trotse ouders van hun zoontje Adam (stuk 4);
- dhr. A. (..) deed op 18 juli 2018 aangifte van erkenning van hun toen ongeboren zoon (stuk 5);
- dhr. A. (..) vergezelde verzoekster tijdens de consultaties bij de gynaecoloog (stuk 11);
- verschillende foto's die wijzen op het bestaan van een affectieve relatie (stuk 13).

Verwerende partij stoelt haar beslissing duidelijk niet op alle hierboven vermelde feitelijke gegevens gezien zij bij inachtneming daarvan allerm minst tot het besluit zou kunnen komen dat het duurzame karakter van de relatie tussen verzoekster en dhr. A. (..) niet zou zijn bewezen.

Verwerende partij kan worden bijgetreden dat een gemeenschappelijk kind niet zonder meer kan worden aanvaard als afdoende bewijs van het duurzaam karakter van eender welke aangehaalde feitelijke relatie, doch deze standaardmotivering is in casu allerm minst van toepassing. Gelet op bovenvermelde feitelijkeheden dient verwerende partij te erkennen dat het gemeenschappelijke kind een bevestiging vormt van de wens de duurzame levensgemeenschap die reeds bestaat tussen verzoekster en dhr. A. (..) in de toekomst verder te zetten. De gedeelde kinderwens wijst ontegensprekelijk op het duurzame karakter van de relatie tussen verzoekster en dhr. A. (..). Dat het gegeven dat dhr. A. (..) verzoekster vergezelde bij de gynaecoloog meer dan afdoende aantoonst dat er inderdaad sprake was (is) van een gedeelde kinderwens (stuk 11), dat een gemeenschappelijk kind in casu wel degelijk dient te worden aanvaard als afdoende bewijs van het duurzame karakter van de relatie tussen verzoekster en dhr. A. (..).

Dat verzoekster en dhr. A. (..) wel degelijk een gezinscel vormen, blijkt onder meer ook uit het gegeven dat zij een gemeenschappelijke rekening hebben (stuk 12), alsook uit het feit dat dhr. A. (..) aankopen doet voor zowel verzoekster als hun baby (stuk 14).

Dat verzoekster haar duurzame relatie met dhr. A. (..) deugdelijk bewijst.

Dat verwerende partij aldus het motiveringsbeginsel schendt door anderszins te beweren.

Dat eveneens artikel 47/3, § 1 van de vreemdelingenwet wordt geschonden, artikel dat luidt:

"§ 1. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners."

Verzoekster is een 'ander familielid bedoeld in artikel 47/1, 1° van de wet van 15 december 1980. Dat verzoekster middels bovenvermelde bewijselementen het duurzaam karakter van haar relatie met dhr. A. (...), conform artikel 47/3, § 1, met elk passend middel bewijst.

Dat de gemachtigde, conform datzelfde artikel, inzonderheid rekening dient te houden met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners. Dat de gemachtigde, gelet op de bestreden beslissing, nalaat rekening te houden met deze elementen:

- *de gemachtigde houdt geen rekening met de intensiteit van de relatie tussen verzoekster en dhr. A. (...): het paar woont reeds lange tijd samen, is na anderhalf jaar verlovings gehuwd en heden trotse ouders van hun pasgeboren zoon. De bestreden beslissing geeft geenszins blijk deze indicaties van intensiteit van de relatie in overweging te hebben genomen;*
- *de gemachtigde houdt geen rekening met de duur van de relatie tussen verzoekster en dhr. A. (...): het paar is reeds meer dan tweeënhalf jaar samen. De bestreden beslissing geeft geenszins blijk deze duur in overweging te hebben genomen;*
- *de gemachtigde houdt geen rekening met de stabiele aard van de relatie tussen verzoekster en dhr. A. (...): de relatie van het paar houdt reeds stand van in den beginne, ondertussen ruim tweeënhalf jaar, en werd nooit onderbroken. De bestreden beslissing geeft geenszins blijk dit element in overweging te hebben genomen.*

Dat aldus eveneens artikel 47/3, § 1 van de vreemdelingenwet wordt geschonden.

Uw Raad is in de uitoefening van het wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 17 januari 2007, nr. 166.860). Gezien bij de beoordeling van de aanvraag in casu slechts rekening werd gehouden met een beperkt deel van de voorgelegde gegevens, die gegevens minstens op ontoereikende wijze in overweging werden genomen en voorts geen aandacht werd verschaft aan het gegeven dat verzoekster reeds is bevallen, kan bezwaarlijk worden volhard dat 'de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens'.

Bijgevolg kan evenmin worden volhard dat 'het duurzaam karakter van de relatie niet afdoende wordt aangetoond'.

Al het voorgaande in overweging genomen, mag blijken dat de bestreden beslissing onjuist en niet regelmatig is, zelfs onredelijk.

Gezien aldus het ontbreken van motivering conform de aangehaalde en voorgelegde stukken van verzoekster, faalt de motivering duidelijk naar recht.

Dat artikel 47/1 van de wet van 15 december 1980 is geschonden, in samenhang gelezen met de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen en artikelen 47/3, § 1 en 62 van de vreemdelingenwet. Dat ook de materiële motiveringsplicht is geschonden. Dat ook het redelijkheidsbeginsel werd geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Dat de bestreden beslissing aldus dient te worden nietig verklaard, dat de tenuitvoerlegging ervan minstens moet worden geschorst."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 47/1, 1° en 47/3 van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekende partij "niet (voldoet) aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging" omdat "uit het

geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat deze onvoldoende zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs van het duurzaam karakter van de aangehaalde feitelijke relatie”.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt voor te houden kunnen uit de bestreden beslissing de redenen worden afgeleid die aanleiding gaven tot de bestreden beslissing.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 47/1 en 47/3, §1 van de vreemdelingenwet.

Artikel 47/1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Artikel 47/3, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.”

2.4. Uit de bovenstaande bepalingen komt duidelijk naar voor dat de derdelander, om in aanmerking te komen voor een verblijf van meer dan drie maanden als partner van een Unieburger die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet, dient aan te tonen dat hij een duurzame relatie heeft met de partner bij wie hij zich wil voegen of die hij begeleidt. Het is duidelijk dat de bewijslast ter zake bij de aanvrager berust. Hij mag het duurzaam karakter van de relatie bewijzen met elk passend middel. Bij het onderzoek naar het duurzaam karakter van de relatie moet de gemachtigde rekening houden met de intensiteit, de duur, en de stabiele aard van de banden tussen de partners. Het komt dan ook aan de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde toe om na te gaan of de derdelander gegevens naar voor brengt waaruit kan blijken dat er sprake is van voldoende intense en stabiele banden tussen hem en zijn partner die ook reeds een enige tijd bestaan (cf. *“de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen partners”* zoals bepaald in artikel 74/3, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet) derwijze dat een *“deugdelijk bewezen duurzame relatie”* in de zin van artikel 47/1, 1° van de vreemdelingenwet voorligt. Het moet zodoende wel degelijk gaan om een effectieve feitelijke relatie.

2.5. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 27 september 2017 een eerste aanvraag tot het bekomen van een verblijfskaart in functie van haar feitelijke partner met

Spaanse nationaliteit indiende. Zij legde naar aanleiding van deze aanvraag ongedateerde foto's, een huurovereenkomst, Facebook-printscreens en verklaring op eer van derden neer.

Op 23 maart 2018 werd de verblijfskaart geweigerd.

Op 18 april 2018 dient de verzoekende partij andermaal een aanvraag tot het bekomen van een verblijfskaart in functie van haar feitelijke partner in. Er wordt gevraagd om binnen de drie maanden een bewijs van het duurzaam karakter van de relatie en bewijzen van de relatie voor te leggen.

In het administratief dossier bevindt zich verder een "*Gegevenshistoriek RN*" waaruit blijkt dat verzoekende partij sinds 27 september 2017 ingeschreven staat op het adres van haar feitelijke partner, die zelf aldaar ingeschreven staat sinds 24 februari 2017.

Op 25 juli en 2 augustus 2018 worden door de stad Antwerpen ook nog volgende stukken overgemaakt aan de verwerende partij:

- informatie over de documenten die nodig zijn voor de erkenning (26 juni 2018)
- kaartje "*Mama's afspraken*" waaruit blijkt dat verzoekende partij sinds 17 maart 2018 diverse afspraken heeft
- attest zwangerschap met vermoedelijke bevallingsdatum 26 september 2018
- attest huisarts van 5 juni 2018 inzake onderzoek zwangerschap na val
- overbrenging verzoekende partij met ambulance op 5 juni 2018 en factuur van 9 juli 2018 dienaangaande
- verblijfskaart feitelijke partner
- aangifte erkenning kind van 18 juli 2018
- mededeling dat er verder onderzoek dient te gebeuren alvorens de akte tot erkenning kan opgemaakt worden
- geboorteakte feitelijke partner
- uittreksels dossier bevolkingsregister feitelijke partner en verzoekende partij
- attest van gynaecoloog van 23 juni 2018 dat verzoekende partij zwanger is en de vermoedelijke bevallingsdatum 26 september 2018 is
- de op 26 juni 2018 ingevulde vragenlijst inzake de erkenning van het kind. Hieruit blijkt dat verklaard wordt dat ze elkaar hebben leren kennen op 1 juni 2014, dat ze een relatie met elkaar hebben, dat ze samenwonen sinds 1 januari 2016 en dat de feitelijke partner sinds 2016 in België is, verzoekende partij zelf sinds 2009. Als gemeenschappelijke talen spreken zij Nederlands, Arabisch en Berbers.

Verder heeft de verzoekende partij diverse foto's neergelegd.

2.6. De verwerende partij motiveert in essentie dat de ongedateerde foto's en de stukken inzake de zwangerschap en de ondernomen stappen om het kind te erkennen onvoldoende zijn om de voorgehouden affectieve duurzame relatie te staven. De verwerende partij is van oordeel dat, indien het werkelijk gaat om een duurzame feitelijke relatie, redelijkerwijze kan aangenomen worden dat er meer overtuigende stukken kunnen worden voorgelegd. Verder wordt ook gesteld dat het hebben van een gemeenschappelijk kind niet als afdoende bewijs geldt van het duurzaam karakter van de aangehaalde feitelijke relatie.

2.7. De Raad acht deze beoordeling geenszins kennelijk onredelijk in het licht van de door het bestuur gekende gegevens voor het treffen van de bestreden beslissing.

Verzoekende partij betoogt wel dat zij reeds geruime tijd samenwonen, maar zoals blijkt uit de gegevenshistoriek wonen zij slechts samen sinds 27 september 2017. Hun verklaringen als zouden zij reeds sinds januari 2016 samenwonen, corresponderen niet met de objectieve gegevens daaromtrent. Dit temeer nu de feitelijke partner van verzoekende partij pas sinds 24 februari 2017 ingeschreven staat op het adres waar de verzoekende partij haar op 27 september 2017 is komen vervoegen en geenszins blijkt dat zij voordien op enig adres hebben samengewoond. Ook de verklaringen dat zij reeds sedert mei 2016 een relatie hebben, blijkt niet op objectieve wijze uit de voorgelegde stukken. Verzoekende partij verwijst daartoe wel naar facebookberichten (stuk 10 gevoegd aan het verzoekschrift) doch dient alleszins gesteld dat deze berichten enkel berichten betreffen waaruit blijkt dat de verzoekende partij en de feitelijke partner samen op stadsbezoek zijn geweest (Brussel, Brugge, Gent en Antwerpen) en de feitelijke partner verzoekende partij een gelukkige verjaardag wenst. Hieruit blijkt evenwel niet dat zij ook werkelijk vanaf 2016 een relatie met elkaar hebben.

Verzoekende partij voegt verder ook nog facebook printouts die niet voor het treffen van de bestreden beslissing werden voorgelegd aan de verwerende partij zodat zij zich hier niet dienstig op kan beroepen in het kader van een annulatieberoep nu de rechtmatigheid van de bestreden beslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarvan de verwerende partij kennis had of kennis kon hebben voor het treffen van de bestreden beslissing. De verwijzing naar het gevoegde stuk 8 is dan ook niet dienstig, dit nog daargelaten de vaststelling dat uit deze printout enkel blijkt dat de feitelijke partner zich verloofd heeft op 23 juli 2016, maar geenszins blijkt met wie. Ook waar zij verwijzen naar de foto (stuk 3) waarop een koppel te zien is dat een bord vasthoudt met daarop *“Fahima & Chahid 22-12-2017* dient gesteld dat deze foto niet werd voorgelegd aan het bestuur voor het treffen van de bestreden beslissing zodat deze verwijzing evenmin in kader van onderhavig beroep dienstig is, dit nog los van de vaststelling dat dergelijke foto niets zegt over de manier waarop de relatie effectief beleefd wordt. De andere foto's tonen een koppel omringd door andere personen maar het is evenmin kennelijk onredelijk om daarvan te stellen dat het ongedateerde foto's zijn waaruit de voorgehouden affectieve duurzame relatie onvoldoende blijkt.

Verder heeft de verwerende partij ook gemotiveerd aangaande de zwangerschap en het hebben van een gemeenschappelijk kind en stelt zij dat er nog geen akte van erkenning werd opgesteld en dat *“Voor zover dient aanvaard te worden dat het kind van betrokkene een gemeenschappelijk kind betreft, dient opgemerkt te worden dat louter een gemeenschappelijk kind niet kan aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzaam karakter van de aangehaalde feitelijke relatie.”*

De Raad wijst erop dat uit de voorgelegde summieere stukken niet anders blijkt dan dat verzoekende partij en de feitelijke partner elkaar wel kennen sinds mei 2016 maar niet dat zij toen ook al een relatie hadden, dat ze – in tegenstelling tot hun verklaringen – pas op 27 september 2017 zijn gaan samenwonen en voorts dat de verzoekende partij sinds eind 2017 zwanger was (thans bevallen) van een kind dat de feitelijke partner wenst te erkennen.

Gelet op de summieere voorgelegde stukken inzake de relatie (enkel wat foto's, nietszeggende facebook outprints, en stukken inzake de zwangerschap) kan de Raad de verwerende partij volgen waar deze oordeelt dat de voorgelegde stukken niet afdoende doen getuigen van een affectieve duurzame relatie in de zin van artikel 47/1 juncto 47/3 van de vreemdelingenwet. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat uit deze stukken een intense en reeds voldoende langdurige relatie tussen de verzoekende partij en de feitelijke partner blijkt. Indien – zoals verzoekende partij beweert – zij al sinds 2016 een relatie heeft met de feitelijke partner en zij sindsdien ook al samenwonen, kan van haar verwacht worden dat zij meer overtuigende stukken inzake haar relatie kan voorleggen dan enkel wat foto's, nietszeggende facebook outprints en een bewijs van zwangerschap sinds eind 2017 met de intentie tot erkenning van het kind door de feitelijke partner. Zoals hoger reeds gesteld woont de verzoekende partij pas sinds 27 september 2017 met de feitelijke partner samen. Verder wordt geen enkel gegeven voorgelegd waaruit, naast het samenwonen sinds september 2017 en de zwangerschap van eind 2017, blijkt dat er een intense relatie is tussen verzoekende partij en de feitelijke partner noch dat deze relatie al als voldoende langdurig kan bestempeld worden.

Verzoekende partij betoogt wel dat de zwangerschap het resultaat is van een gedeelde kinderwens en dat het hebben van een gemeenschappelijk kind wel degelijk dient aanvaard te worden als bewijs van het duurzame karakter van de relatie, maar haar overtuiging dienaangaande doet geen afbreuk aan de objectieve vaststellingen dat de voorgelegde stukken niet voldoende zijn om te getuigen van een affectieve duurzame relatie in de zin van artikel 47/1 juncto artikel 47/3 van de vreemdelingenwet. Waar zij ook nog verwijst naar een stuk 11 waaruit blijkt dat zij samen met de feitelijke partner op gynaecologisch consult is gegaan, dient weerom gesteld dat dit stuk niet werd voorgelegd aan het bestuur voor het treffen van de bestreden beslissing. Daarenboven blijkt dat in dit stuk enkel sprake is van het feit dat de partner op 11 augustus 2018 mee is gegaan op consult. Het gaat aldus om een eenmalige gezamenlijke consultatie bij de gynaecoloog. Hieruit kan bezwaarlijk afgeleid worden dat de feitelijke partner steeds alle consultaties bij de gynaecoloog bijwoonde en een dermate interesse in de zwangerschap aan de dag legde dat daaruit de duurzaamheid van de relatie blijkt.

Verzoekende partij verwijst voorts nog naar stukken 12 en 14 gevoegd aan het verzoekschrift waaruit moet blijken dat er een gezinscel is, meer bepaald het hebben van een gemeenschappelijke rekening en het feit dat de feitelijke partner aankopen doet voor zowel verzoekende partij als hun baby. Naast de vaststelling dat dit gegevens zijn die niet voor het treffen van de bestreden beslissing aan de verwerende partij werden overgemaakt en deze aldus niet dienstig kunnen aangevoerd worden in onderhavige procedure, dient voorts vastgesteld dat het openen van een gemeenschappelijke rekening

pas geschiedde op 18 juli 2018 - meer dan tien maanden na de samenwoning en meer dan zes maanden na de zwangerschap - zodat dit eerder de bevindingen hoger bevestigt dat de duurzame relatie op grond van de aan het bestuur voorgelegde stukken onvoldoende bewezen is. Ook de kassatickets kunnen dit oordeel niet veranderen nu deze betrekking hebben op de periode juli en augustus 2018.

Ter terechtzitting legt de verzoekende partij nog een stuk neer van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 13 december 2018 waarin gesteld wordt dat de erkenning van het kind zal geacteerd worden en dat de verzoekende partij en haar feitelijke partner hiervoor een afspraak kunnen maken. Naast de vaststelling dat dit stuk dateert van na het treffen van de bestreden beslissing en de verwerende partij hier uiteraard geen rekening mee kon houden, dient daarenboven gesteld dat hieruit geenszins blijkt of de feitelijke partner ook werkelijk het kind erkend heeft. Er ligt enkel het gegeven voor dat de ambtenaar van de burgerlijke stand zich niet verzet tegen de erkenning en dat de feitelijke partner een afspraak kan maken voor het opmaken van de akte tot erkenning, maar er blijkt niet dat de feitelijke partner ook effectief op deze uitnodiging is ingegaan. Er blijkt dan ook niet dat hij het kind werkelijk heeft erkend.

Verzoekende partij toont met haar betoog geenszins aan dat de verwerende partij enig relevant gegeven veronachtzaamd heeft in de beoordeling van haar relatie met de feitelijke partner. Het loutere gegeven dat de verwerende partij vermeldt niet te weten of verzoekende partij inmiddels bevallen is, heeft geen invloed gehad op de uitkomst van de bestreden beslissing nu verwerende partij ook motiveert aangaande het hebben van een gemeenschappelijk kind.

2.8. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

2.9. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

2.10. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"II.2. Tweede middel

Schending van de motiveringsplicht in samenhang gelezen met:

- *Het zorgvuldigheidsbeginsel*
- *Het redelijkheidsbeginsel*

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, nr. 28.602, punt 2.3.; RvV 12 juni 2018, nr. 205.210, punt 3.3.2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, nr. 28.599, punt 2.4.). De beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 12 juni 2018, nr. 205.210, punt 3.3.2.3.). Bij de voorbereiding van die beslissing moet door verweerder alle dienstige informatie worden verzameld.

Dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel onder meer schendt door in haar bestreden beslissing d.d. 17 oktober 2018 te stellen:

"uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet of betrokkene inmiddels bevallen is"

Verwerende partij geeft in de bestreden beslissing zelf aan dat de vermoedelijke bevallingsdatum 26 september 2018 was, zoals bleek uit medische attesten die door verzoekster werden voorgelegd. Verwerende partij behoorde bijgevolg te weten dat de bevalling op 17 oktober - ergo drie weken na de uitgerekende bevallingsdatum - reeds zou hebben plaatsgevonden. Van verwerende partij mag worden verwacht dat zij, openbaar ambtenaar zijnde, zou hebben nagegaan of verzoekster inderdaad reeds was bevallen. De zorgvuldigheidsplicht heeft immers ook betrekking op het vergaren van informatie waarop de beslissing dient te worden gesteund. Verwerende partij kan niet aanvoeren dat zij geen informatie zou kunnen inwinnen aangaande de bevalling van verzoekster.

Verwerende partij kan niet aanvoeren dat het aan verzoekster was de informatie in verband met haar bevalling te verschaffen, gezien zij uiterlijk tot 18 juli 2018 documenten mocht voorleggen inzake het duurzame karakter van haar relatie met dhr. A. (..) (stuk 7).

Dat verwerende partij onzorgvuldig handelde bij de voorbereiding van de bestreden beslissing daar zij zich geen kennis heeft verschaft aangaande de bevalling. Ook het gevolg daarvan vormt een onzorgvuldigheid in hoofde van verweerder: bij het nemen van de bestreden beslissing werd geen rekening gehouden met het uiterst relevante gegeven dat verzoekster reeds was bevallen van een zoontje, kind van haar partner met wie zij een duurzame relatie heeft

Dezelfde onzorgvuldigheid bestaat daar waar verwerende partij stelt dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat er een akte van erkenning werd opgesteld. Verwerende partij is immers op de hoogte - wordt minstens geacht op de hoogte te zijn - van het feit dat de aktering van de erkenning werd uitgesteld (stuk 5).

Dat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel aldus manifest miskent. De beslissing werd onzorgvuldig voorbereid, is niet gestoeld op een volledige feitenvinding en werd niet genomen met kennis van alle relevante gegevens. Nochtans vereist het zorgvuldigheidsbeginsel dat de verwerende partij zich bij het nemen van een beslissing steunt op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken, meer ook alle dienstige informatie verzamelt bij de voorbereiding van die beslissing.

Waar de bestreden beslissing vermeldt dat "uit het geheel van de beschikbare gegevens [niet] blijkt of betrokkene inmiddels bevallen is", wijst dit ook op een onregelmatig genomen beslissing. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvV 29 juni 2007, nr. 509). Gezien bij de beslissing in casu geen rekening werd gehouden met het gegeven dat verzoekster reeds was bevallen, gegevens waarover verweerder kon beschikken, kan worden geoordeeld dat de beslissing niet regelmatig werd genomen.

Dat het zorgvuldigheidsbeginsel manifest werd miskend. Dat de beslissing niet redelijk of regelmatig werd genomen. Dat de motiveringsplicht werd geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Dat de bestreden beslissing aldus dient te worden nietig verklaard, dat de tenuitvoerlegging ervan minstens moet worden geschorst."

2.11. Verzoekende partij betoogt in essentie dat de verwerende partij behoorde te weten dat de bevalling op het moment van de bestreden beslissing reeds zou hebben plaatsgevonden. Zij meent dat verwerende partij hieromtrent had moeten informeren. De Raad herhaalt evenwel dat de motivering inzake het niet op de hoogte zijn van een bevalling geen invloed heeft gehad op het oordeel van de verwerende partij inzake de relatie, nu de verwerende partij ook het hebben van een gemeenschappelijk kind in overweging heeft genomen. Verzoekende partij heeft aldus geen belang bij haar kritiek.

Door er voorts op te wijzen dat er nog geen akte van erkenning werd voorgelegd, begaat de verwerende partij evenmin enige onzorgvuldigheid. Immers, het gegeven dat de erkenning werd uitgesteld, houdt ook in dat er nog geen akte van erkenning is. De Raad verwijst voor zover als nodig nog naar de bespreking van het eerste middel inzake de erkenning van het kind.

2.12. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.13. In een derde middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"II.3. Derde middel

- *Schending van artikel 8 EVRM*
- *Schending van het algemeen rechtsbeginsel 'fair balance'*

Artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, dat directe werking heeft in de Belgische rechtsorde, waarborgt het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven voor eenieder.

Hiertoe legt artikel 8, 2 van het EVRM de macht van de staat als volgt aan banden:

"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Inmenging in het recht op eerbiediging van het privéleven, gezinsleven en zijn huis is bijgevolg slechts gerechtvaardigd en vormt geen inbreuk op artikel 8, 1 EVRM in zoverre de inmenging bij de wet is

voorzien in het kader van wettelijk bepaalde belangen en hiertoe vereist is in een democratische samenleving.

In casu is niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2 EVRM.

Er dient op gewezen dat de toetsing aan artikel 8, eerste dan wel tweede lid van het EVRM op dezelfde beginselen steunt. Uit de rechtspraak van het EVRM blijkt immers dat dezelfde kernvraag dient te worden beantwoord, nl. of de Staat binnen haar beleidsmarge een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuhez v. Noorwegen, par. 68-69).

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op het gezins- en privéleven ex artikel 8 EVRM al dan niet schendt. De lidstaten dienen een belangenafweging ('fair balance'-toets) te maken. Dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren en het belang van de vreemdeling om een gezins- en privéleven te hebben op het grondgebied van de staat. Conform de 'fair balance'-toets kan een positieve verplichting bestaan in hoofde van een staat om een toelating tot verblijf te geven om het recht op familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

De relatie tussen verzoekster en haar partner, dhr. A. (...), is ontegensprekelijk een duurzame affectieve relatie die beschermenswaardig is conform artikel 8 EVRM. Dat ook de relatie tussen verzoekster en haar pasgeboren zoon een beschermenswaardige relatie is in de zin van artikel 8 EVRM staat buiten kijf.

De Raad voor Vreemdelingenbetwisting heeft in haar arrest van 13 januari 2016 (nr. 159.789) duidelijk gestipuleerd dat de afweging van de individuele belangen en de algemene belangen binnen voormelde 'fair balance'-toets in concreto dient te gebeuren. Deze afweging dient zeer grondig te gebeuren.

Met het oog op een zeer grondige afweging en ter beoordeling van de beschermenswaardige aard van de relatie tussen verzoekster en dhr. A. (...) dient in overweging te worden genomen dat:

- zij reeds geruime tijd samenwonen te 2140 Antwerpen, B.(...)traat 17/1 (stuk 2);
- zij een relatie hebben sedert mei 2016 (stuk 10);
- zij zich hebben verloofd in 2016 (stuk 8);
- zij een naar Marokkaans gebruik huwden op 22 december 2017 (stuk 3);
- zij op 2 oktober 2018 trotse ouders werden van hun zoontje Adam (stuk 4);
- dhr. A. (...) op 18 juli 2018 aangifte deed van erkenning van hun toen ongeboorte zoontje (stuk 5);
- dhr. A. (...) verzoekster vergezelde tijdens de consultaties bij de gynaecoloog

Verskillende foto's en uitstapjes onderstrepen het bestaan van een affectieve relatie met dhr. A. (...) (stukken 10 en 13).

De handhaving van de bestreden beslissing zou een absolute miskennis uitmaken van het recht van verzoekster op privé-, en gezinsleven, gezien haar privé- en gezinsleven zich in België afspeelt. De handhaving zou aldus onevenredige schade toebrengen aan haar gezinsleven.

De handhaving zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoekster gescheiden zou moeten leven van haar partner en zoontje, minstens van haar partner alleen. Verzoekster kan haar gezinsleven niet elders dan in België voortzetten gezien haar echtgenoot en vader van haar baby hier woont en werkt (stukken 2 en 6).

Het moeilijk te herstellen en ernstige nadeel heeft in casu betrekking op rechtmatige belangen: de uitoefening van haar verdragsrechtelijk beschermd recht op privé- en gezinsleven evenals het recht om zich te herenigen met haar partner, Unieburger.

Onder meer het gegeven dat het sociaal, gezins- en privéleven van verzoekster zich in België afspeelt, noopt de verwerende partij ertoe de 'fair balance'-toets uit te voeren. In casu is de 'fair balance'-toets niet gebeurd, minstens op geheel ontoereikende wijze. De beslissing geeft er geen blijk van voormelde overwegingen in hun besluitvorming te hebben opgenomen, daar zij de verblijfsaanvraag van verzoekster weigert.

De beslissing genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken druist in tegen de rechten gewaarborgd door artikel 8 EVRM zowel wat betreft de relatie van verzoekster met dhr. A. (...), als wat betreft de relatie met hun pasgeboren zoontje.

Dat het middel ontvankelijk en gegrond is. (stuk 11).

Dat de bestreden beslissing aldus dient te worden vernietigd, dat de tenuitvoerlegging ervan minstens moet worden geschorst."

2.14. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de

ationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ niet. Dit is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd en waarvan de beoordeling een feitenkwestie is. Om te beoordelen of er een beschermenswaardig familieleven bestaat, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familieleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150).

Naast de vaststelling dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt zodat niet blijkt dat enig gezinsleven wordt aangetast, dient gesteld dat uit de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden blijkt dat de verwerende partij heeft vastgesteld dat verzoekende partij niet op afdoende wijze een duurzame relatie heeft aangetoond met haar feitelijke partner en dat het louter hebben van een gemeenschappelijk kind niet betekent dat er sprake is van een duurzame relatie.

Het komt conform de bepalingen van artikel 47/1 en 47/3 van de vreemdelingenwet aan de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde toe om na te gaan of de derdelander gegevens naar voor brengt waaruit kan blijken dat er sprake is van voldoende intense en stabiele banden tussen hem en zijn partner die ook reeds een enige tijd bestaan (cf. “*de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen partners*” zoals bepaald in artikel 74/3, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet) derwijze dat een “*deugdelijk bewezen duurzame relatie*” in de zin van artikel 47/1, 1° van de vreemdelingenwet voorligt. Het moet zodoende wel degelijk gaan om een effectieve feitelijke relatie.

Verzoekende partij verwijst nogmaals naar de reeds aangehaalde argumenten in haar verzoekschrift om het bestaan van een duurzame relatie aan te tonen. De Raad verwijst naar zijn bespreking van het eerste en tweede middel.

Voor zover verzoekende partij verwijst naar het feit dat haar kind en de partner een gezinsleven hebben dat beschermenswaardig is, dient de Raad te stellen dat, naast het feit dat de bestreden beslissing enkel betrekking heeft op de beoordeling van de relatie tussen verzoekende partij en haar feitelijke partner, de bestreden beslissing evenmin een verwijderingsmaatregel inhoudt zodat deze beslissing geen breuk in het gezinsleven veroorzaakt. Dit nog daargelaten de vaststelling dat de partner wel de intentie had het kind te erkennen maar er thans geen enkel gegeven voorligt waaruit blijkt dat dit ook werkelijk gebeurd is.

Ook waar de verzoekende partij wijst op het feit dat zij een privéleven heeft in België, dient gesteld dat de bestreden beslissing an sich geen verwijderingsmaatregel inhoudt zodat niet blijkt dat, voor zover kan aangenomen worden dat verzoekende partij met haar niet geconcretiseerd betoog getuigt van een beschermenswaardig privéleven in België, haar privéleven door de bestreden beslissing in het gedrang wordt gebracht.

2.15. Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER